

Дэканат Ваўкавыск Першае ўзгадванне аб Падароску датуецца 1522 г. Менавіта ў гэтым годзе тут быў заснаваны касцёл. Фундатарамі святыні сталі шляхцічы Клочкі, тагачасныя ўладальнікі маёнтка. У сярэдзіне XVI ст. пры касцёле дзейнічала альтарыя. На карце ВКЛ Макоўскага (каля 1600 г.) Падароск пазначаны ўжо як мястэчка.

У XVII ст., верагодна, у сувязі з падзеямі Рэфармацыі, парафія спыніла існаванне. У 1630 г. уладальніца мястэчка Марына Клачкоўна Падароская зафундавала тут праваслаўную царкву, даручыўшы апеку над фондушам віленскаму Свята-Духавому кляштару. Аднак, намаганнямі яе сына Паўла Дольскага, ваўкавыскага войскага, у 1643 г. царква прыняла унію.

Не пазней за сярэдзіну XVIII ст. уладальнікамі Падароска сталі Грабоўскія. Граф Павел Грабоўскі (+1794), староста ваўкавыскі, або Жыгімонт Ксаверы Грабоўскі (+1809) (не высветлена, хто з іх быў тады ўласнікам Падароска) на месцы былой драўлянай узнёс мураваную уніяцкую царкву. Святыню асвятлілі пад тытулам св. Альжбеты Каралевы Вянгерскай і Дзевы. † У 1839 г. каталіцкая святыня была забрана пад праваслаўную царкву. З канца XIX ст. Падароск належаў роду Бохвіцаў, якія на паўднёва-ўсходняй ускраіне сядзібнага комплексу пабудавалі цікавую капліцу пахавальню. Святыню ўбудавалі быццам пячору ў пагорак. У жалобную залу са спічастай алтарнай нішай і асіметрычна размешчанымі нішамі для пахаванняў вядзе калідор у будавых сценах (на пачатку XX ст. умацаваныя бетоном). На жаль, цікавы помнік архітэктуры сёння знаходзіцца ў зруйнаваным стане.

У 1921 г. рымска-каталіцкая супольнасць у Падароску адрадзілася, і ў 1925 г. старажытная святыня была вернута католікам і асвечана пад гістарычным тытулам св. Альжбеты. У 1938–1939 гг. касцёл быў значна рэканструяваны: галоўны фасад быў разабраны, малітоўная зала падоўжана на 5 м, галоўны ўваход пазначаны магутнай чацверыковай (5х6 м) вежай-званіцай, да апсіды дабудаваны дзве прамавугольныя ў плане сакрыстыі, адна з якіх была накрыта неабарокавым шлемам (не захаваўся). Перад II Сусветнай вайной колькасць парафіян перавышала 2000 чалавек.

Касцёл дзейнічаў да 1947 г. Калі пробашч кс. Міхал Шамковіч быў арыштаваны, касцёл зачынілі і прыстасавалі пад сховішча. У 1959 г. савецкія ўлады знялі падароскую парафію з рэгістрацыі. Напрыканцы 1980-х гг., калі ўлады вырашылі вярнуць будынак былой святыні вернікам, на права атрымаць будынак падалі заяўкі і католікі, і праваслаўныя. У выніку старажытны храм ізноў стаў праваслаўнай царквой, а католікам у 1991 г. аддалі пад святыню былое сховішча хімікатаў (да вайны тут размяшчаўся клуб пажарнікаў). У

1993 г. вернікі прыстасавалі будынак пад касцёл, які быў асвечаны гродзенскім біскупам Аляксандрам Кашкевічам пад гістарычным тытулам св. Альжбеты і Міласэрнасці Божай. Тытульны абраз св. Альжбеты сёння змешчаны над фігурай Пана Езуса.

Новы касцёл цагляны і атынкаваны, прама-вугольны ў плане, безапсідны, з адной сакрыстыяй з паўднёвага боку. Галоўны фасад пазначаны двух'яруснай чацверыковай шатровай вежай-званіцай. Аб'ём накрыты двухсхільным бляшаным дахам. Касцёльны ўчастак абнесены мураванай атынкаванай агароджай. Залавы інтэр'ер перакрыты плоскай падшыўной столлю. У алтары змешчаны абраз Міласэрнасці Божай, левая бакавая алтарная кампазіцыя тытульная, прысвечана св. Альжбеце, правая – Маці Божай Вострабрамскай. Над уваходам зроблены хоры.

У Падароску нарадзіўся і быў ахрышчаны Максімільян Рыла (1802–1848 гг.), археолаг, першаадкрывальнік Вавілона, рэктар Рымскага калегіума (1844 г.), апостальскі вікарыі Цэнтральнай Афрыкі (1846 г.).